

Sporočilo papeža Frančiška za 51. Svetovni dan molitve za poklice 2014
11. maj 2014: 4. velikonočna nedelja

TEMA: POKLICI, PRIČEVANJE RESNICE

Dragi bratje in sestre!

1. Evangelij nam pripoveduje, da je: “Jezus obhodil vsa mesta in vasi ... Ko pa je zagledal množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja. Tedaj je rekel svojim učencem: ‘Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev’ ” (Mt 9,35-38). Te besede nas presenečajo, ker vsi vemo, da je najprej potrebno orati, sejati in obdelovati, da bi nato, ob pravem času, želi obilen pridelek. Jezus pa trdi, da je “žetev obilna”. Toda kdo je delal za takšne rezultate? Odgovor je samo eden: Bog. Očitno je polje, o katerem govori Jezus, človeštvo, smo mi sami. In učinkovita dejavnost, ki je obrodila “obilni sad”, je Božja milost ter občestvo z Njim (prim. Jn 15,15). Molitev, ki jo Jezus naroča Cerkvi, se torej nanaša na potrebo po povečanju števila tistih, ki služijo njegovemu Kraljestvu. Sveti Pavel, ki je bil eden teh “Božjih sodelavcev”, se je neutrudno posvečal stvári evangelija in Cerkve. Z zavestjo nekoga, ki je sam osebno izkusil, kako skrivnostna je Božja rešilna volja in kako je pobuda milosti v izvoru vsake poklicanosti, apostol spominja kristjane v Korintu: “Vi pa ste Božja njiva” (1 Kor 3,9). Zato se v naših srcih budi najprej čudenje obilni žetvi, ki jo more dati samo Gospod; nato hvaležnost za ljubezen, ki gre vedno pred nami; in končno, češčenje za delo, ki ga je naredil in ki zahteva našo svobodno privolitev v delovanje z Njim in zanj.

2. Mnogokrat molimo z besedami Psalmista: “On nas je naredil in mi smo njegovi, njegovo ljudstvo, čreda njegove paše” (Ps 100,3); ali: “Gospod si je izbral Jakoba, Izraela za svojo posebno lastnino” (Ps 135,4). In vendar smo Božja “lastnina”, ne v smislu lastnine, ki usušnjuje, ampak v smislu močne vezi, ki nas zedinja z Bogom in med seboj, v skladu z zavezo, ki traja večno, “ker vekomaj traja njegova dobrota” (Ps 136). V poročilu preroka Jeremija o poklicanosti, na primer, nas Bog spominja, da stalno bdi nad vsakim od nas, da bi se njegova beseda v nas izpolnila. Poslužuje se podobe mandljeve veje, ki izmed vseh prva vzcveti in naznani prerojenje življenja spomladi (prim. Jer 1,11-12). Vse prihaja od Njega in je Njegov dar: svet, življenje, smrt, sedanost, bodočnost, ampak – apostol nam zagotavlja – “Vi ste Kristusovi, Kristus pa Božji” (1 Kor 3,23). To torej razloži, da naša pripadnost Bogu pride po edinstvenem in osebem odnosu z Jezusom, ki nam je podeljen s krstom od začetka našega prerojenja v novo življenje. Kristus nas stalno poziva s svojo besedo, naj položimo svoje zaupanje vanj in ga ljubimo “iz vsega srca, z vsem umom in z vso močjo” (Mr 12,33). Torej vsaka poklicanost, kljub vsej raznolikosti poti, vedno zahteva od vsakega izhod iz sebe samega, da se njegovo bivanje osredotoči na Kristusa in Njegov evangelij. Naj gre za poročeno življenje ali za oblike posvečenega življenja ali za duhovniško življenje, vsak mora preseči načine mišljenja in delovanja, ki niso v skladu z Božjo voljo. To je “izhod, ki nas vodi na pot češčenja Gospoda in služenja Njemu v naših bratih in sestrah” (nagovor Mednarodni zvezi vrhovnih predstojnikov, 8. maj 2013). Zato smo vsi poklicani k češčenju Kristusa v naših srcih (prim. 1 Pet 3,15), da se pustimo dotakniti impulzu milosti, ki je v semenu besede, ki mora rasti v nas in se spremeniti v dejavno služenje bližnjemu. Ni se nam treba bati: Bog spremlja delo svojih rok s strastjo in spretnostjo na vsaki stopnji življenja. Nikoli nas ne zapusti! Iz srca želi, da se izpolni Njegov načrt za nas, toda namerava ga doseči z našo privolitvijo in sodelovanjem.

3. Tudi danes Jezus živi in hodi v resničnosti vsakdanjega življenja, da bi se približal vsem, začeniši z najmanjšimi, in da bi nas ozdravil boleznimi in hibi. Sedaj se obračam k tistim, ki so razpoloženi poslušati Kristusov glas, ki odmeva v Cerkvah, in razumeti, kaj je njihova lastna poklicanost. Vabim vas, da poslušate in sledite Jezusu, da se pustite notranje preoblikovati Njegovim besedam, ki so "duh in življenje" (Jn 6,63). Marija, Jezusova in naša Mati, tudi nam naroča: "Kar koli vam reče, storite" (Jn 2,5). Pomagalo vam bo, da se boste z zaupanjem udeležili potovanja občestva, ki more sprostiti najboljše energije v vas in okoli vas. Poklic je sad, ki zori na dobro obdelani njivi vzajemne ljubezni, ki postane medsebojno služenje, v kontekstu pristnega cerkvenega življenja. Noben poklic se ne rodi iz sebe in živi zase. Poklic teče iz Božjega Srca in vzklije v dobri zemlji vernega ljudstva, v izkušnji bratske ljubezni. Ali ni Jezus rekel: "Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste imeli ljubezen med seboj" (Jn 13,35)?

4. Dragi bratje in sestre, živeti "visoko mero navadnega krščanskega življenja" (prim. Janez Pavel II., apostolsko pismo *Novo Millennio Ineunte*, 31) pomeni, da včasih gremo proti toku in naletimo na ovire, zunaj in znotraj nas samih. Jezus sam nas opozarja: dobro seme Božje besede pogosto ugrabi hudič, ovirajo stiske, zadušijo posvetne skrbi in skušnjave (prim. Mt 13,19-22). Vse te težave nam morejo vzeti pogum in nas usmeriti, da pademo na navidezno bolj udobno pot. Vendar resnično veselje tistih, ki so poklicani, je v verovanju in doživljanju, da je On, Gospod, zvest, in da moremo z Njim hoditi, biti Njegovi učenci in pričati Njegove ljubezni, odpreti naša srca velikim idealom in velikim stvarjem. "Gospod nas kristjanov ni izbral za majhne stvari; prizadevajmo si za velika načela. Stavite svoja življenja za žlahtne cilje!" (homilija pri sveti maši in podelitvi zakramenta svete birme, 28. april 2013). Prosim vas, škofje, duhovniki, redovniki in redovnice, krščanska občestva in družine, da usmerite pastoralo za poklice v to smer, da spremljate mlade ljudi po poteh svetosti, ki, ker so osebne, "zahtevajo pristno 'vzgojo v svetosti', ki jo je mogoče prilagoditi potrebam vsake osebe. Ta vzgoja mora povezati bogastvo tega predloga z vsemi tradicionalnimi oblikami individualne in skupinske pomoči, kot tudi z novejšimi oblikami podpore, ki jih ponujajo združbe in gibanja, ki jih priznava Cerkev" (*Novo Millennio Ineunte*, 31). Pripravimo torej naša srca, da bodo "dobra zemlja", da bodo poslušala, sprejemala in živela besedo in tako obrodila sadove. Bolj ko se zedinimo z Jezusom v molitvi, v Božji besedi, v evharistiji, v zakramentih, ki jih obhajamo in živimo v Cerkvah in v živem bratstvu, bolj bo v nas raslo veselje v sodelovanju z Bogom v službi Kraljestva usmiljenja in resnice, pravičnosti in miru. In žetev bo obilna, v sorazmerju z milostjo, ki jo krotko sprejemamo v naša življenja. S to željo in s prošnjo, da molite zame, vam iz srca podeljujem Apostolski blagoslov.

V Vatikanu, 15. januarja 2014

Francišek